

'Atal, Atal! Waar ben je?' riep een onverwachte stem van buiten.

Ik draaide me geschrokken om, Nox volgde me naar de deuropening. Ben kwam de hoek om gerend.

'Wat is er?' vroeg ik ongerust.

Ben hijgde, zijn gezicht stond gespannen. 'We hebben een bezoeker. En ze is voor jou gekomen.'

Nox en ik volgden Ben door de rozentuin terug naar het paleis. Daar aangekomen bracht hij ons langs de achterzijde naar een kamer onder de stallen. Nox liep schuin achter me, zijn hand rustte geruststellend tegen mijn onderrug.

Door de lage gangen liepen we naar een open ruimte waarachter enkele lege cellen lagen. In het midden van de ruimte worstelden vier soldaten met iemand. Een vrouw. Ze was lang, had zwart, stijl haar en...

Scepters!

'Reymi? Alle manen, wat doe jij hier?'

'Atal, zusje, doe me een plezier en haal dat blauwe ding uit me, wil je? Praten gaat een stuk gemakkelijker als ik je niet steeds wil vermoorden.' Hoewel Reymi's woorden grappig bedoeld waren, werd het effect enigszins bedorven door de gekwelde uitdrukking op haar gezicht en het zweet dat over haar voorhoofd stroomde.

Ik liep naar voren, transformeerde met elke stap en zette me schrap om het Spiroperium, een Wilsvanger, uit haar lijf te rukken.

'Houd haar stil, wil je,' gromde ik naar de soldaten van Liordan. Onze gastheer zag er verbijsterd uit en begreep overduidelijk niet waar we mee bezig waren.

'Stop,' riep ineens iemand achter me.

Ik draaide me geërgerd om en zag dat Mattiah eng snel op me afkwam.

Ik stapte opzij en hij zei hijgend: 'Je moet dat ding er niet zomaar uittrekken. Een Spiroperium dat op deze manier is ingebouwd, is verbonden met het hart. Als je het zomaar weghaalt, kan ze wel dood neervallen!'

Ik schudde mijn hoofd. 'Ze heeft het de vorige keer ook overleefd.'

Mattiah keek Reymi vragend aan.

'Die knappe halfelf heeft... gelijk,' kreunde ze. 'Bovendien... ze hebben iets gemeens gedaan. Een soort... garantie.' Reymi kon amper uit haar woorden komen, maar Mattiah had genoeg gehoord.

'Jullie daar,' commandeerde hij, 'schuif die tafel hierheen. Leg haar hierop. Ik heb een set gereedschap nodig, verband en chirurgische instrumenten. En een arts,' voegde hij eraan toe.

Niemand bewoog.

'Doe wat hij zegt,' zei Liordan, die ineens beseftte dat ze op zijn toestemming wachtten.

Terwijl de mannen met veel moeite een tegenstribbelende Reymi op de tafel probeerden te leggen, kwam er een jongen binnen die er uitzag alsof hij nog in de schoolbanken hoorde.

'Ik ben een arts in opleiding,' zei hij, na het zien van onze ongelovige blikken. 'Wat moet er gebeuren?'

Ondanks zijn leeftijd – en zijn geschoktheid over wat er voor hem op de tafel lag – wist hij van aanpakken. Hij volgde Mattiahs instructies nauwgezet op, ondanks dat de uitvinder duidelijk liet weten dat hij nog nooit eerder zoiets had gedaan.

'Je zorgt ervoor dat ik me heel bijzonder voel. Zeg... heb je nog plannen voor later?' grijnsde Reymi, terwijl haar rug kromtrok van de pijn die het haar kostte om het Spiroperium te weerstaan. Ze klemde haar kaken samen en stootte een lach uit.

Mattiah negeerde haar, duwde zijn bril omhoog en pakte een dunne schroevendraaier. Met vaste hand begon hij te draaien. Reymi begon harder te duwen en Mattiah snauwde tegen de mannen dat ze absoluut niet mocht bewegen. Ik liep naar de tafel toe en bleef aan het hoofdeinde staan. Ik drukte mijn klauwen in Reymi's schouders en dwong haar tot stilstand. Ze keek omhoog in mijn omgekeerde gezicht.

'Nou, dat is lang geleden,' zei ik, in een poging om haar af te leiden. Woede en verdriet borrelden aan de oppervlakte. Ik was niet vergeten wat ze had gedaan, de laatste keer dat we elkaar hadden ontmoet. Maar nu ik net aan Nox mijn verhaal over de kelder had verteld, welke medelijden op uit de diepte van mijn hart en verdrong elk negatief gevoel jegens Reymi. Wat er ook allemaal was gebeurd, ik was verbonden met dit meisje op een afschuwelijke manier.

Ik wilde haar een kans geven, ik wilde haar spreken zonder dat dat blauwe onding in de weg zat.

Reymi kreunde en kneep haar amandelvormige ogen dicht. 'Praat, alsjeblieft. Het leidt me af van het gepruts van die aantrekkelijke halfelf.'

'Kop dicht,' zei Mattiah, terwijl hij voorzichtig een schroefje verwijderde. Een ruitvormig plaatje van het Spiroperium kwam een stukje los, maar het gedeelte eronder stroomde vol rood bloed. De arts in opleiding drukte een doek tegen de plek om het bloed op te zuigen, maar het had weinig zin.

'Ik moet dit eerst hechten,' zei de jonge arts. 'Aan de kant.' Hij weefde een naald en draad door het gescheurde vlees, alsof hij een sok aan het stoppen was. Het bloeden stopte en Mattiah werkte verder.

Ik begon haastig te praten. 'Sef is meegenomen, maar dat weet je waarschijnlijk

al. Daarom zijn Emris; de Hertogin die je hebt neergeslagen, Ben; die je bijna hebt gedood, Nox; mijn eigenaar, zoals je hem noemde en Mattiah; die je leven probeert te redden, hierheen gekomen. We gaan Sef bevrijden uit het Azuren Paleis.'

Reymi lachte gorgelend. 'Succes,' zei ze, en ze greep mijn onderarmen met zo'n woestheid dat ik vermoedde dat ik daar nog enkele uren last van zou hebben. 'Als je nog een vacature hebt, meld ik me bij deze aan.'

Mattiah siste dat ze moest zwijgen, hij verwijderde nog een gedeelte.

'Scepters,' mompelde hij. 'Er is inderdaad iets extra's ingebouwd. Een kleine explosieve lading. Die moet ik eerst onschadelijk maken voordat ik verder kan.' Hij duwde zijn bril opnieuw omhoog, haastig bette een van Liordans bedienden zijn voorhoofd.

De jonge arts slikte nerveus, maar hij deed precies wat Mattiah zei. Elke seconde vertraagde, het waren de langste tien minuten van mijn leven, maar tenslotte tilde Mattiah het kleine explosief onbeschadigd uit Reymi's borstkas. Ik haalde opgelucht adem.

Maar Reymi bloedde hevig. Haar gezicht werd bleker, haar ogen rolden naar achteren en dit keer niet op een sarcastische manier. Na enkele seconden verslapten haar armen, maar ik durfde haar nog niet los te laten.

Mattiah wierp één blik op haar gesloten ogen en begon vaart te maken. Zweetdruppels gleden langs zijn voorhoofd, zijn haren ontsnapten uit zijn vlecht en zijn ogen keken ongerust naar het lichaam voor hem, maar zijn handen trilden niet. Met zekere gebaren werkte hij verder.

Het werd muisstil. Alleen Reymi's snelle ademhaling en het getik van de metalen onderdeeljes waren te horen in de stenen ruimte. Nox en Ben stonden naast Emris tegen de muur. Ze zagen er alle drie geschokt uit. Geen van hen had Reymi ooit zo goed kunnen bekijken als nu.

Uiteindelijk verwijderde Mattiah het laatste gedeelte. Hij stapte met bebloede onderarmen naar achteren en de jonge arts begon de achtergebleven wond schoon te maken en te hechten.

'Ik heb de wolfsklauwen constructies zo goed mogelijk afgesloten en het circuit omgeleid. Maar ik weet niet wat er zal gebeuren als ze wakker wordt. Ik heb nog nooit zoiets gezien. Het is een Spiroperium, het is een halfelfs ontwerp, maar van een ongekend niveau.' Mattiah keek me ontzet aan. 'Het spijt me dat ik ooit aan je heb getwijfeld. Maar, bij alle manen, sterren en wat er ook nog meer rondvliegt in 't uitgestrekte zwerk, waar komt deze vrouw vandaan?'